

днажъ викна:

— Какво съмъ се зачудила пъкъ и азъ! Ами че то твое то хвърчило, бре хубостнико, трѣбва да е вжтре!

— Ти, бабо, недей тъй... безъ да знаешъ, — отвърна Даню. — Що щѣ мойто хвърчило въ комина?

— Ами нали есенесъ още бѣше се закачило, бре, та не можяхте да го снемете — и тамъ си и остана! На ти сега поразия! Нощесъ вѣтърътъ го е пхналъ вжтре. Я — де му се вѣе опашката!... Боже, Боже, почернѣхъ отъ сажди, като караконджулъ!... Тичай по-скоро за Цоню!...

И баба Гена си забърса очитѣ. Като се обърна, тя видѣ, че Даню още не бѣ излѣзълъ.

— Какво чакашъ, бре зѣпльо?

— Бабо, бабо, — я гледай, — посочи Даню къмъ комина. Баба Гена подаде глава изъ прозорчето.

Парцалената опашка, провиснала на снѣга, мърдаше. Следъ една минута отъ върха на комина излѣзе облакъ димъ, едно опушено хвърчило се търкули на покрива, а заедно съ него тупна на стрѣхата и едно черно птиче. Въ сжщия мигъ сжчкитѣ въ огнището пламнаха и огънятъ веднага се разгорѣ.